

L'espai polític que representa Convergència Democràtica de Catalunya, i per extensió Convergència i Unió, és analitzat en aquestes pàgines des de diferents òptiques. Primer, Albert Sáez, Oriol Izquierdo i Agustí Colomines reflexionen sobre la situació de la formació política. Després, integrants de CiU exposen quins creuen que han de ser els reptes i els camins que s'ha de plantejar CiU a partir d'ara.

CDC, al divan

Aquest primer congrés de Convergència Democràtica de Catalunya fora del Govern és una prova de foc per a la formació nacionalista. Molt més des del punt de vista intern que no pas extern. La majoria de la població percep encara la formació creada per Pujol com la única alternativa a l'actual Govern de la Generalitat, malgrat que en els últims temps els missatges que li ha fet arribar el partit poden semblar contradictoris. Però aquest efecte és, sobretot, conseqüència de la dinàmica interna de la formació i no pas de la seva salut com a força política inequívocament nacionalista d'amples fronteres socials. Ara bé, si CDC afronta aquest congrés amb la seva típica actitud d'"anar fent", els problemes interns esdevindran problemes també en la seva relació amb la societat, com han apuntat les eleccions europees. Per això, si la nova generació que s'està fent càr-

rec del partit vol tenir futur, han d'aprofitar aquesta oportunitat per fer un important salt quantitatiu.

Durant 23 anys, la dinàmica interna de CDC ha estat marcada per dos vectors: el lideratge de Pujol i l'accés a llocs de responsabilitat de l'administració autonòmica. Formalment, Pujol era inqüestionat, tant per la força del seu carisma fundacional com pel seu coneixement de les entranyes del partit. D'aquesta manera, tota l'estructura organitzativa de CDC era, fins fa poc més de quatre anys, una simple corretja de transmissió de les intuïcions i de les estratègies del màxim líder. Pujol no necessitava els òrgans de direcció per saber què pensava la militància. Tenia una idea clara de país i refeia a curt termini l'estratègia en funció d'aquest batec que auscultava personalment. A la vegada, Pujol sabia quan podia plantejar un *tour de force* al partit i quines forces li donarien suport en qualsevol moment. I quan no en tenia prou, apel·lava al seu lideratge moral. Ni Artur Mas ni qualsevol altre líder de CDC pot aspirar a funcionar d'aquesta manera. Per la seva pròpia personalitat i per l'actual context, que ha canviat. Avui dia per ser militant actiu de CDC es necessita alguna cosa més que ser "pujolista". Per primera vegada a l'interior de la formació nacionalista hi ha un cert debat ideològic que, encara que desenfocat, comença a aflorar abans d'aquest congrés. Mas té menys marge per a l'ambigüitat que Pujol i, a més, moltes discrepàncies ja no s'esmoreeixen per la còmoda cadira d'una direcció general.

Així les coses, Mas té en aquest congrés una oportunitat irreplicable de fer-se

la seva pròpia èpica, d'inventar una nova manera de funcionar perquè un lideratge carismàtic sigui substituït per la capacitat de pensar i d'actuar dels 40.000 militants actius de CDC. Però per fer-ho ha de reinventar un terreny i unes regles de joc en què tothom pugui participar. L'esclerosi dels últims anys és en part conseqüència de l'enorme distància ideològica i social que s'ha obert entre els votants i militants de CDC respecte a la direcció del partit, pensada per fer arribar consignes de dalt a baix però molt mal preparada per fer arribar els batecs de les bases als centres de decisió. Només així Mas podrà afrontar els reptes de CDC de cara enfora i que tenen el seu epicentre en les pròximes eleccions municipals. I per fer-ho ha de passar pel divan d'aquest congrés.

Albert Sáez és director adjunt d'Avui'

“Si CDC afronta el congrés amb l'actitud d'“anar fent”, els problemes interns esdevindran problemes també en la seva relació amb la societat”

“L'esclerosi dels últims anys és en part producte de la distància ideològica i social oberta entre els votants de CDC i la direcció del partit”

ALBERT SÁEZ